

„ყივჩალის პაემანი“ და „შემოეყარა ყივჩალი“ შედარებითი ანალიზი

გიორგი ლეონიძის „ყივჩალის პაემანი“ და გიციან გაბიძის „შემოეყარა ყივჩალი“ ერთნაირ თემას ეხება — ეს არის ქართველი მეომრის ბრძოლა მტერთან, თუმცა ავტორები მოვლენას განსხვავებული მხარეებიდან წარმოსახავენ. ორივე ლექსში მთავარი გმირი მებრძოლია, რომელიც სამშობლოს ღირსებისა და თავისუფლების დასაცავად მზად არის სიცოცხლე გასწიროს.

გიორგი ლეონიძის ლექსში ყურადღება გამახვილებულია გმირის სულიერ სიღიაღმეზე. ბრძოლა მხოლოდ ფიზიკური დაპირისპირება არ არის, არამედ ეს არის ღირსებისა და სინდისის გამოცდა. გმირი მშვიდად, მაგრამ ამაყად ელის პაემანს, რადგან იცის, რომ მის უკან სამშობლოა. ლეონიძის პოეზიაში ბუნებაც თითქოს გმირის მხარეს დგას: მზე, ხმალი და მიწა სიმამაცისა და სიცოცხლის სიმბოლოებად იქცევა.

გიციან გაბიძის „შემოეყარა ყივჩალი“ უფრო ემოციურია. აქ პოეტი არა მხოლოდ გმირის სიმამაცეს გვიჩვენებს, არამედ ბრძოლით გამოწვეულ ტკივილსაც გვაგრძნობინებს. გაბიძესთან გმირის სიკვდილი გრაგიკული და ამაღლებულია. ბუნება აქ არ არის მშვიდი — ის თითქოს გმირს თანაუგრძნობს. პოემის ტონი უფრო დრამატულია, სავსე სევდითა და ადამიანის სულიერი ტკივილით.

ორივე პოეტი ერთსა და იმავე თემას, სამშობლოს დაცვის იდეას ეხება, მაგრამ განსხვავებული მხატვრული ხედვით. ლეონიძე გმირის გმირულ დიდებას ამაღლებს და ეროვნულ სულს წარმოაჩენს, ხოლო გაბიძე უფრო ადამიანის შინაგან სამყაროსა და გრაგიმზე ამახვილებს ყურადღებას.

ამრიგად, „ყივჩალის პაემანი“ გვიჩვენებს გმირის სიღიაღმეს და შეუპოვრობას, ხოლო „შემოეყარა ყივჩალი“ — იმ სევდას და ტკივილს, რომელიც ამ თავგანწირვას ახლავს. ორივე პოეტისთვის ბრძოლა არა მხოლოდ იარაღის შეჯახებაა, არამედ სულიერი გამოცდაა.